

JUBILEJNÍ KAPITULNÍ LISTY

VRANOV 15. - 17. 5. 2026; prolog

Řekl jim: „Žeň je hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň. Jděte. Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky...”

Lk 10, 2-3

Milé sestry, milí bratři,

srdečně vás zveme na Nevolební národní kapitulu SFRČ ve dnech 15. – 17. května do Vranova u Brna. S nadějí, že na ní budeme obohaceni a posíleni samotným Pánem i sami sebou navzájem. Jak štědře, to bude záviset na naší otevřenosti.

Co si ze setkání odvezeme je ve hvězdách. Co bychom si měli se sebou přivést je patrnější – pokoj, důvěru a otevřenost, bratrskou lásku. K připomenutí prožitku tři roky starého, k navázání na své sliby. V pokoře a minoritě nám vlastní.

Mottem tohoto setkání je hledání způsobu našeho společného misijního a evangelizačního působení. Jestliže má být věrohodné a pravdivé, je nezbytné rozlišovat spolu, k čemu a jak jsme vedeni. Na to je dobré se připravit, za to je prospěšné se modlit.

Předkládáme vám několik podnětů, abychom už přicházeli na setkání naladěni do jedné tóniny. A snáze pak dokázali své vstupy zakomponovat do společné partitury, rozehrát pestrou harmonii s kyticí melodií evangelijní symfonie ...pod taktovkou Ducha Svatého.

Věříme, že tímto Duchem jsme povoláni do františkánského společenství. K odevzdávání „vlastního“, k přijímání a rozvíjení společného.

Přijmeme prosím toto pozvání na kapitolu na Vranově ve vzácném čase Františkova jubilea. Neboť i to je sám o sobě krásný důvod k setkání, k oslavě, ke sdílení radosti z přítomné Boží lásky.

Národní rada SFRČ ČR

MODLEME SE:

Bože Stvořiteli a Otče náš – zveš nás na hlubinu své milosrdné lásky

Kriste náš Pane dárce pokoje – zůstáváš s námi a otevíráš nám nebesa

**Duchu Svatý – dej nám své dary, abychom dokázali věrně kráčet ve stopách svatého Františka
a s radostnou důvěrou prožívali Jubilejní rok i naši rohožkovou kapitolu**

Amen

VIZE PRO ŽIVOT SFŘ – shrnutí výstupů z Rohožkové kapituly SFŘ 2023

DUCHOVNÍ VÝCHODISKO

Základem františkánství je být dobrým člověkem. Naše spiritualita totiž není výlučná, co se týká zaměření, ale právě jen svou **radikálností** v životě podle evangelia. K tomu nám František odkázal svou odvahu ke svobodě. Můžeme tak žít naplno a pravdivě, ve svobodě a s vědomím, že náš Trojjediný Bůh je s námi v každém okamžiku.

BRATRSTVÍ

Zažíváme-li jistotu Božího Otcovství, jsme na pevném základu všeobecného bratrství. To je pro nás zásadní, protože františkánství je postaveno na žitém bratrství. Konkrétně to pro nás znamená být tady pro druhé a ochotu dělit se s druhými. Sdílet se o všem co nás spojuje, co je podstatou naší společné cesty, ve vzájemné důvěře.

Díky bratrskému společenství může každý z nás zjistit, kým skutečně je: milovaným hříšníkem. To nám umožňuje pokorně jít s druhými i v jejich slabosti a jinakosti. Jsou totiž Božími dětmi stejně jako my se svými nedostatky. Díky tomu můžeme i respektovat rozmanitost jako předpoklad jednoty, a dokonce se z ní i radovat. S nadějí hledíme do budoucnosti i když nás trápí generační „přetržka“, která se nevyhýbá ani našim společenstvím.

SLUŽBA

Řehole nás zavazuje k odvážným iniciativám a k jejich aktivní podpoře i v případech, že vzešly mimo náš řád a mimo křesťanské kruhy – všude tam, kde je to slučitelné s naším učením, a kde jde „o život“, často i doslova. Sem patří i odvaha zastat se těch, kterým se v našem okolí, MBS, církvi i ve světě nedostává přijetí, práva a spravedlnosti, lásky. Nehádejme se, ale s láskou pomozme k nápravě.

Na místní úrovni (farnost, bydliště) se věnujeme především tomu, co nikdo dělat nechce. Chceme být k dispozici ve službě potřebným, i těm, které „nikdo nemá rád“. V tom nás inspiruje svatý František: nikoho neodsuzuje, i v lidech na dně vidí Krista, ve všem spoléhá na Boha, a chválí ho i v těžkých situacích a bolestech. To nám pomáhá nést i nezdary.

SVĚDECTVÍ

Ve všem stavějme své jednání na jistotě, že **vztahy** mezi lidmi jsou přednější než „učení“ a názory. Úsměv nám otevírá dveře ke všemu, kam nás Pán posílá. Nejprve je třeba poznat sám sebe, být upřímný a otevřený sám k sobě, „nelhat si do vlastní kapsy“. Mějme odvahu otevřeně a statečně se přiznávat k víře a spiritualitě, ve svobodě i od vztahů, kde si tím „ubližujeme“. Žijme opravdově, nepředstírejme něco, co nejsme.

Dění ve světě, které nutně přináší i názorové různice, bychom si neměli připustit jako důvody pro narušení naší vzájemné důvěry. Držme se jistoty, že skutečnou Pravdou je náš Pán. S Jeho pomocí se nám podaří nazývat věci pravým jménem, a reagovat přitom s lehkostí, vtipem, nenásilně.

Svobodou od majetku (který je jedním z největších pokušení naší doby), svobodou vnitřní a pravou, můžeme také nastavovat zrcadlo a tím bránit hyenismu, lichvě, nemilosrdnosti vůči bližním.

Hledáním pravdy, modlitbou a prací, životem z víry a svou radostností i z maličkostí, krás přírody a květin, vnitřním duchovním pokojem, můžeme nejen čelit dnešnímu světu zmatků a „blbé nálady“, ale vnášet do něj i naději a pokoj. Vždyť Boží pokoj smazává rozdíly v názorech a postojích, dává moudrost, jak pravdu vyjádřit s láskou.

OTČE NÁŠ, JENŽ JSI NA NEBESÍCH...

Nebesa jsou nebem Hospodinovým, avšak zemi dal lidským dětem (žalm 115, 16).

...přišel čas „Popelky Nazaretské“ – čas Vtělení. Z dětí se stali bratři v Kristu. Sám Bůh a člověk jim otevřel svůj nebeský domov ...a seslal jim svého Ducha.

...přišel čas svatého Františka; prvního toho jména, narozeného v Assisi. Čas umenšení a vyvýšení, svobody minority ve službě Bohu a lidem, v bratrství se vším živým i neživým.

...přišel náš čas; čas neustávající Boží lásky a milosrdenství. Čas, ve kterém je každý z nás obdarován svobodnou vůlí předurčenou přijímat a rozdávat lásku, šířit pokoj a dobro.

Bohem jsme povoláni k prožívání radosti evangelia v duchovní rodině svatého Františka – v jedné z těch které Duch Svatý probudil v církvi. Nám je to dopřáno na přelomu 20. a 21. století, v době, ve které je ukotvená i naše Řehole, která nám byla daná za pravidlo života před čtyřiceti osmi léty.

Všemohoucí nechtěl, abychom přišli do některého ze století předešlých či následujících. Chce abychom na to, co je trvalé a neměnné – na Boha samého odkazovali v našich časech.

Přijetí povolání, věrohodná minorita nese trvalou snahu o osobní obrácení a přijímání toho, co nám Bůh dává. Tedy i dnešních reálií. Třebaže se kulisy světa i našich životů v čase permanentně mění, nic to nezmění na síle evangelia – skutečném prameni života. Ani na osm století stále svěžím příkladu svatého Františka. A nemělo by to ovlivňovat ani naše každodenní úsilí o věrnost Pravdě, touhu po pokoji a dobru.

Lidský rozum a intelekt proniká do tajů stvoření a nabízí nám skvělé nástroje. Slouží nám aplikace nových objevů v medicíně, technice, poznávání vesmíru, historie, rozvoj kultury ...pokud je užíváme moudře a rozumně. Hledejme způsoby, jak je využít i pro duchovní rozvoj, ve službě bližním, pro hlásání Božího slova.

Jenom otevřené, vnímavé srdce dokáže rozlišit, co je dar nejcennější. Je to Mendělejevova tabulka prvků, a to co z ní pochází? Je to úchvatná příroda a ohromující Vesmír? Jsou to vztahy vytvářející celek buňky, mikrokosmu, rodiny, společenství? Nebo je to život, lidská duše? Nejvíc je Lásky – a vše co z ní pochází.

Dostali jsme dar života tady a teď. Abychom mohli být služebníky a hlasateli toho, který sám je plné a dokonalé Dobro. V něm hledejme smysl svého bytí. Bůh nás má rád.

br. Vendelín – služebník OFS

POSVĚŤ SE JMÉNO TVÉ, BUĎ VŮLE TVÁ JAKO V NEBI, TAK I NA ZEMI...

Mt 5,13-16

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“

Zamysleme se, jak konkrétně odpovídám(e) na tyto otázky a podněty:

- 1. Jak svatý František inspiruje moji (naši) cestu ke Kristu i k lidem?**
- 2. Jak se snažím(e) dalším lidem přibližovat františkánskou spiritualitu?**
- 3. Jak předávám(e) radost a naději evangelia?**
- 4. Jak prakticky prožívám(e) své povolání, aby bylo přitažlivé?**

...jak se konkrétně snažím o:

- bratrské přijetí všech, vyslechnutí, otevřenost a bratrskou důvěru
- život v pravdě a lásce – s jakými osobními prioritami(?)
- svědectví života s Bohem skrze Ježíše Krista – eucharistie, přijímání svátostí
- trvalou františkánskou formaci v plné šíři
- důvěrnou modlitbu a odevzdanost
- bratrství se vším stvořeným ve svobodě dítěte Božího
- šíření pokoje a dobra
- službu v minoritě; *plakat s plačícími, radovat se s radujícími*
- hlásání příkladem života: *Kdy budeme kázat Františku? Už jsme kázali bratře!*

Před osmi sty lety opustil František z Assisi tento svět

...ale sémě, které zasel, stále klíčí

z oslovení františkánských generálních představených k Jubilejnímu roku sv. Františka

Svatý Pavel ve svém listě Galatským píše slova, která se zdají být protichůdná: „*Kdo seje do Ducha, z Ducha sklídí věčný život*“. Tato slova se naplnila ve Františkovi. Poté, co přijal Ježíšova Ducha do svého nitra, až do té míry, že na svém těle nesl znamení Ukřižovaného, stal se sám semenem evangelia plný plodů věčného života. Je to vzácné dědictví, které nám zanechal. Dědictví, které i dnes promlouvá k srdcím a myslím naší generace, pomáhá nám věřit v evangelium, „*mít Ducha Páně a jeho svaté působení*“ a stát se znamením pokoje.

Nechme se vést Závětí, kterou Světec napsal krátce před svou smrtí. Pouze pokud vycházíme z této minulosti, řekl, můžeme pochopit přítomnost a budovat budoucnost. I pro nás tedy představuje tento příběh cenné dědictví, které nám pomáhá poznat „Františkovy úmysly“. Tak můžeme dnes znovu zvolit své evangelijní povolání podle toho, jak Světec žil svůj křesťanský život.

Dar bratří, aby nesli pokoj světu

V San Damianu našel František své místo v životě. Nic jiného nehledal. Ale Bůh ho opět překvapil a dal mu nečekaný dar: bratry. S nimi by žil „podle svatého evangelia“ a putoval by po světě, hlásaje mír. Semeno evangelia by přineslo hojnější ovoce. Bratrské společenství bez moci František vzpomíná: *„Když mi Pán dal bratry, nikdo mi neukazoval, co mám dělat, ale sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle svatého evangelia“*. Se svými prvními společníky nechtěl vytvořit pyramidový řád, ale kruhovou bratrskou komunitu. Chtěl odstranit vertikální princip moci, typický pro feudální řád. Chtěl zavést vzájemnost služeb, kterou viděl zářit v evangeliu.

I názvy musely odpovídat tomuto snu: *„Nikdo ať si nedává říkat převor, ale všichni ať se nazývají menšími bratry. A jeden druhému umývejte nohy“*. Tento styl měly zaručovat dvě postavy: „nadřízený“ jako „ministr a služebník“ ve službě bratrům, na způsob „matky“, schopné blízkosti a péče v těžkých chvílích. Jen tak by bratři mezi sebou vytvořili skutečnou „domácnost“ a „rodinu“, autentické plody a jistou záruku společného života „podle evangelia“.

Tuto logiku potvrzuje František ve svém krásném dopise anonymnímu ministroví: ty obtíže, které zažíval při vedení bratří, měl „považovat za milost“. Údiv, někdy bolestivý, z mezilidských vztahů je tím, co, pokud je prožíván ve jménu evangelia, vede k bratrštějšímu světu.

Z bratrského stylu vychází druhý důležitý plod: být svědky a hlasateli pokoje. František připomíná úkol, který dostal od Pána: *„Pán mi zjevil, abychom zdravili takto: ‚Pán ti uděl pokoj‘*. Bylo to mnohem víc než jen pozdrav: byl to program evangelizace. A mohl se uskutečnit pouze tehdy, pokud by mezi lidmi zůstali skuteční menší bratři. Muži „negramotní a podřízeni všem“: jejich prostota a minorita měly být obsahem pozdravu pokoje a strategií, jak jej učinit věrohodným. V pravidlech upřesnil: *„Když jdou světem, ať se nehádají a vyhýbají se sporům, ať nesoudí druhé, ať jsou mírní, pokojní, skromní a pokorní, ať mluví se všemi uctivě a slušně“*. Jen tak, osvobození od násilí a posílení svou pokornou podřízeností, mohli splnit svůj úkol: *„Do každého domu, do kterého vejdou, řeknou: Pokoj tomuto domu“*. A tak, právě proto, že měli být „menšími bratry“, tedy „šašky Páně, kteří mají dojmout srdce lidí“ k míru, František ve stejném textu Řehole krátce předtím zakázal bratrům jezdit na koni. Neměli chodit po světě jako rytíři Kristovi, aby shora vnucovali moc své pravdy. Byli povoláni, aby zůstali dole, aby žili „mezi lidmi bezvýznamnými a opovrhovanými, mezi chudými a slabými, nemocnými a malomocnými a mezi žebráky podél cesty“.

Jen tak mohli být tou pokornou a mírumilovnou přítomností, která byla nezbytná k vyvolání úcty a dialogu. Jen tak mohli podporovat mír v církvi, ve společnosti a ve světě.

Dnes více než kdy jindy vnímáme, že cesta tichých a pokorných srdcem, jakým byl Ježíš, je jediná, která může vést lidi k upřímnému hledání cest k míru. Propojený a různorodý svět, jako je ten náš, vyžaduje k řešení napětí a rivality bez násilí, ducha dialogu a spolupráce.

Oslava Velikonoc Františka z Assisi 1226-2026

z poselství šesti františkánských generálních představených vydaného ke slavení 800-stých výročí

Texty: Závěť, FF 110-131; Závěť ze Sieny, FF 132-135 (srov. Assiská kompilace 59, FF 1587); 1 Celano 109, FF 508-514; Legenda maior 15, FF 1237-1245;
Poslední sloka Chvalozpěvu stvoření FF 263

V současné společnosti je myšlenka na smrt často odsouvána na okraj, a to nejen proto, že nám připomíná, že jsme omezené bytosti, ale také proto, že odkrývá ony falešné jistoty, díky nimž se cítíme být pány času a života. František z Assisi naopak vítá sestru smrt se zpěvem, protože pochopil, že to není konec všeho, ale konec, který nám umožní vstoupit do plného společenství s Bohem. Život je pro něj dar, který je třeba vrátit: „Nic ze sebe si proto neponechávejte pro sebe, aby vás celé přijal ten, který se vám celý dává“ (List celému řádu 29, FF 221).

Na konci svých dnů František rozjímá o svém životě a všude objevuje přítomnost a působení Pána, takže ve své Závěti opakuje jako refrén slova: „Pán dal mně, bratru Františkovi... Pán mi dal takovou víru v církev... Pán mi dal a dává tak velkou víru... A poté, co mi Pán dal bratry, mi nikdo neukázal, co mám dělat, ale sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle podoby svatého evangelia“ (Závěť 1-14, FF 110-116). Stejný postoj měla i Klára z Assisi, když v posledních dnech svého života psala svou závěť. I ona uznává Boha jako Dárce, kterému je třeba děkovat za všechny dary, které uděluje, zejména za dar povolání (srov. Závěť sv. Kláry 1-2, FF 2823).

Oslava 800. výročí Velikonoc Františka z Assisi je pozváním k zamyšlení nad našimi osobními dějinami a dějinami naší Františkánské rodiny s pohledem víry, která umí zachytit Boží přítomnost a jeho působení ve všem, i v obtížných a dramatických situacích, které jsme prožívali nebo musíme prožívat v současnosti. Je to příležitost poděkovat Bohu za všechny dary, kterými nás obdaroval, zvláště za dar Františka z Assisi a jeho evangelijní zkušenost, z níž se stalo charisma vyjádřené v různých odstínech učednictví a apoštolátu a jež má i dnes sílu oslovit ženy a muže všech kultur, a to jak v katolické církvi, tak i mimo ni.

Když se blížil Františkův transitus, řekl světec svým bratřím: „Začněme, bratři, sloužit Pánu Bohu, protože dosud jsme dělali málo nebo nic. Nedomníval se, že by už došel k cíli. Vytrvával neúnavně v předsevzetí o svatou obnovu a žil stále v naději, že bude moci začít znovu. Chtěl se vrátit ke službě malomocným“ (1 Celano 103, FF 500). Františkovy Velikonoce nám připomínají, že každý den je příležitostí začít znovu, obnovit naši odpověď na volání Pána, který nás posílá do celého světa jako bratry a sestry, abychom o něm vydávali svědectví slovem i skutkem a přitahovali všechny k Boží lásce (srov. Výklad modlitby Otče náš 5, FF 270).

Slavení přechodu Poverella do nebe je konečně příležitostí připomenout si, že všichni jsme povoláni ke svatosti a že stejně jako on jsme pozváni k tomu, abychom odráželi krásu evangelia a našeho františkánského povolání, protože „svatost je nejkrásnější tvář církve“ (Gaudete et exsultate 9).

NÁŠ ŽIVOT V KRISTU

„A vraťme Pánu Bohu nejvyššímu a nejvznešenějšímu všechna dobra a uznávejme, že všechna dobra náleží jen jemu; a děkujme mu za všechna, protože všechna pocházejí od něho“ (Nepotvrzená řehole 17, FF 49).

Cíl: Uznávat Boha jako Dárce, kterému musíme navracet všechna dobra s chválou a vděčností.

Aktivity:

- Udržovat živé vědomí, že náš život je dar, který je třeba navracet.
- Ve světle Závěti Františka z Assisi projít náš osobní životní příběh a snažit se v něm rozpoznat Boží působení, abychom mu za ně děkovali a oslavovali ho.
- Obnovit ducha vděčnosti za dar křesťanského povolání a za příslušnost k františkánské rodině.

BRATRSTVÍ A SESTERSTVÍ

„Pán mi dal bratry“ (Závěť 14, FF 116).

Cíl: Oslavit dar bratra Františka a bratrského a sesterského společenství.

Aktivity:

- Uspořádat dny studia a reflexe o postavě Františka z Assisi a františkánské spiritualitě, abychom společně – v bratrském společenství – hledali nejvhodnější způsoby, jak ji přenést do současnosti.
- V bratrských a sesterských společenstvích nabízet prostor pro setkávání a diskusi, kde se každý může podělit o to, jak žije františkánské charisma, o své sny, těžkosti atd.
- Plánovat spolu s ostatními členy františkánské rodiny liturgické příležitosti, které nám umožní oslavovat dar bratra Františka a bratrského společenství.

NÁŠ ŽIVOT VE SPOLEČENSTVÍ

„Pán mi dal takovou víru v církev...” (Závěť 4, FF 111).

Cíl: Slavit v církvi dar charismatu svatého Františka.

Aktivity:

- *Podporovat znalost našeho charismatu nejen v našich komunitách, farnostech, vzdělávacích centrech atd., ale také tam, kde není přítomna Františkánská rodina.*
- *Společně s ostatními členy našich církevních společenství pořádat setkání, liturgie atd., abychom oslavili dar, který svatý František představuje pro církev.*
- *Nabídnout Františka z Assisi jako vzor svatosti, a tedy opravdové lidskosti, který nám pomáhá ocenit a rozvíjet zárodky lidskosti, jež se nacházejí ve všech kulturách a v současné společnosti.*

NÁŠ ŽIVOT VE SVĚTĚ

„Proto vás poslal do celého světa, abyste vydávali svědectví o jeho hlasu slovem i skutkem” (List celému řádu 8, FF 216).

Cíl: Podporovat evangelizaci jako příležitost k tomu, abychom velkoryse navraceli přijaté dary.

Aktivity:

- *Povzbuzovat bratrská společenství, aby vydávala svědectví o naději a radosti prostřednictvím konkrétních iniciativ hlásání a evangelizace.*
- *Učit se a cvičit se v moudrém čtení znamení doby, abychom pohotově rozpoznali, co Duch tvořivě a nově působí mezi muži a ženami naší doby.*
- *Přijmout závazek být přítomni a často a ochotně navštěvovat bratry a sestry, kteří žijí na nejvíce periferních a okrajových místech, a přinášet jim slovo evangelia o radosti a spáse.*
- *Představit společnosti postavu Františka z Assisi a historii naší rodiny s využitím kulturního a uměleckého dědictví, které se nachází v našich společenstvích, kostelech, muzeích atd.*